

Borislav Perožić

Živio Veslački klub Jadran!

U ožujku ove godine napunile su se 52 godine od moga upisa u Veslački klub Jadran. Još i danas živo se sjećam tadašnjeg tajnika Kluba, mršuljavog i sitnog čovjeka s okruglim očalama veće dioptrije, kako je nalivperom pedantno upisivao moje podatke u podeblju knjigu članova Kluba. Uručio mi je i člansku iskaznicu i nije bilo obveze platiti članarinu!

O tempora, o mores!

Do danas mi je, od toga proljetnog dana, 24. ožujka 1970. godine, ostao u nozdrvama miris vlažnih dasaka koje su opkoljavale klub, čekajući da budu otpremljene na razne, nažalost, pametnije bjelosvjetske adrese, pomiješan s aromatičnim mirisima rogača iz obližnjih lučkih skladišta. I zaista, kao iz Proustova romana "U potrazi za izgubljenim vremenom" i njegovog kolačića Madelaine, koji glavni junak umače u topli čaj i prisjeća se svoje tetke, tako i mene dan danas slični mirisi asociraju na taj prvi dan u klubu, koji je, eto, već tolike godine, drugi dom meni i mnogim drugim veslačima, baš kako mu i samo ime s pročelja već desetljećima poručuje...

Od početnika veslača, koji toga prvog ljeta Gospodnjega 1970. nije propustio niti jedan trening u osmerki yoli Rijeka ili četvorki Gusar, smatrajući tada izlaz na more posebnim trenerskim priznanjem, pa do današnjeg veterana, koji nastoji ne propustiti niti jedan klupski nogomet, ostao je uvijek isti motiv; doći u klub, u drugi dom, među prijatelje, s jasnim kodeksom pravila i časti, gdje su svi jednaki, gdje nema jednakijih, bilo prema zaslugama, zvanju ili obrazovanju, vjerskoj ili nacionalnoj ili državnoj (ne)pripadnosti, političkom ili svjetonazorskom mindsetu. I uvijek s istom željom. Za pobjedom...

Od 1970. do danas bio sam veslač, dvije sezone junior rekorder po broju proveslanih kilometara u godini, višestruki juniorski prvak države i reprezentativac (kao i mnogi drugi članovi Kluba), republički, savezni i međunarodni veslački sudac, klupski dužnosnik, predsjednik regatnog odbora, predsjednik financijske komisije i predsjednik Kluba, član upravnih odbora, veslač veteran..., ali istovremeno i osnovnoškolac, gimnazijalac, student, diplomirani ekonomist, bankar, menadžer, konzultant, saborski zastupnik, također i suprug, otac dvoje djece... I sve to vrijeme nikada nisam prestao dolaziti u klub, osim za vrijeme neplaniranog "prisilnog devetomjesečnog godišnjeg odmora", ali je tada klub došao k meni, s dvadesetak članova, kojima sam na tome zahvalan i što ne zaboravljam.

To je sredina u kojoj se, pored obitelji i škole, kuju prave životne vrijednosti: radišnost, marljivost, upornost, posvećenost cilju, timski rad, priznanje boljem od sebe, što nas dodatno motivira za još predaniji rad. Tu se daje naučiti važna životna pouka i važna životna pobjeda - kako podnijeti poraz. Jer, pokazuje se, u životu ih bude podosta pa ranija bolna iskustva stvaraju dobre predispozicije za brži oporavak i nastavak ka cilju, ka pobjedi – u sportu, obitelji, poslu, životu.

Prisjećam se tako jednog, za mene bolnog poraza (jer, očekivao sam pobjedu) u juniorskom četvercu "bez", na Međunarodnoj regati na Bledu, 1973. godine; pristajući na catari na Zaki, kao štroker neprimjereno sam gestikulirao, komentirajući "nezasluženi" poraz. Tadašnji trener Tučić, koji je radije na catari prihvaćao pobjednike nego poražene, primijetio je moje reakcije i strogo mi se obratio riječima: "Ne možeš uvijek pobjeđivati, ima i drugih dana!". Taj pedagoški šamar promijenio mi je sportsku percepciju i dugo sam ga se sjećao i sjećam sve do danas. Hvala mu na tome.

Proživljeni i preživljeni psihofizički dril u našem napornom, ali i lijepom sportu, usađuje dobre preduvjete za uspjeh na drugim životnim područjima, što se vidi po našim članovima, mnogim uspješnim poduzetnicima, menadžerima, liječnicima, znanstvenicima, odvjetnicima, radnicima, stručnjacima svoga posla.

Pišući ove retke odlučio sam ne iznositi povijesne statističke i činjenične podatke i obilježja moga svojevremenog predsjednikovanja te što sam postigao ili propustio napraviti. Mogu samo reći da svi, koji su ikada obavljali volonterske dužnosti u Klubu, znaju koliko zadovoljstva i ponosa, s jedne strane, mogu donijeti razna postignuća, iako život uči da slava traje kratko, ali i koliko, s druge strane, ima nedaća, uz "uredno" raznorazno kritiziranje, opravdano i možda češće neopravdano, pa brzo dolazi do "zamora materijala". Uvijek je u Klubu bila prisutna trka za novcem, iako je svojevremeno Klub financijski bivao nagrađivan od gradskih otaca, na temelju postignutih sportskih uspjeha, no, uvijek su se "žuljala volonterska koljena" u pokušaju da se od različitih poslovnih subjekata i pojedinaca namaknu dodatna novčana sredstva ili bar prirodni doprinosi. S vremenom se, nažalost, pokazalo da su se apsolutno i relativno smanjivali prihodi iz Grada, Županije, a nužno povećavali članarinski prihodi. Prema mojim iskustvima, jer sam i sam godinama vrlo aktivno sudjelovao u pribavi dodatnog novca na različitim poslovnim adresama, Klub je uvijek uspio prikupiti novac za nemali broj regata, plaće osoblju, kupnju čamaca i ulaganja u klupski standard. No, najvažnije je razumjeti da bez takvih ljudi, bez svih nas, Kluba ne bi bilo i da su svi iza sebe ostavili, ili su se barem

trudili ostaviti, dobar trag. Možda neskromno, jer o tome trebaju suditi drugi, ponosan sam na svoj doprinos, kao predsjednika Kluba, u razdoblju od 1989. do 1991. godine i još više na svoj staž od 52 godine, proveden kod slavljnika stogodišnjaka.

Naravno, pored sportskih pobjeda i poraza, prije svega u veslanju, ali i u košarci, nogometu, stolnom tenisu, šahu, kartama..., jer to je sve bilo i jest dio života veslačkoga doma, bilo je mnogo drugih pratećih zgoda i nezgoda. Tako se, primjerice, prisjećam veslačke zgode s priprema juniorske reprezentacije 1973. godine na Bledu. Kao i svakog jutra, reprezentativni osmerac izlazio je na vodu u sasvim novom osmercu njemačkog proizvođača Karlisch, a njegova posebnost je bila da je bio izrađen u jednom komadu, a ne iz dva dijela, što je uobičajeno. Toga ljetnog srpanjskog jutra osmerac je polagano odlazio prema startu, u pravcu hotela Park, ploveći uz obalu jezera, kad odjednom, u jutarnjoj izmaglici - prass! Kormilar na krmi, inače vrlo vješt i dobar, nije uočio čamac vezan lancem, koji je otplutao malo dalje od obale i provom novog osmerca doslovno probušio čamac, koji mu se prazan našao na putu. Probušeni čamac se napunio vodom, a prova novog osmerca se smrskala... Svjestan što je učinio, kormilar je skočio u jezero, otplivao do obale i pobjegao, bojeći se reakcije tadašnjeg selektora reprezentacije, kojeg je inače krasila poslovična strogost, a koju je već jednom (ne)zgodom iskusio... Nije ga bilo do navečer, kada se, drhteći, pojavio u kući u kojoj smo bili smješteni. Osmerac je otišao na popravak, a on je ostao kormilar...

Ili kada smo svojevremeno, sada već klupski doajen Livio Smilović, čovjek iz tadašnjeg Brodomaterijala, i ja išli preuzeti u povijesti Kluba prva dva naručena "žuta" čamca (dvojac "bez" i četverac "sa") u, tada za veslače čuveni gradić u Njemačkoj - Eberbach, gdje se nalazi poznata manufaktura proizvođača veslačkih čamaca - Empacher. Sve je počelo dobro, s putnom marendom, Đurđinom (od Livia) marinadom sa srdelama, pivom u obližnjem i živahnom Heidelbergu, kozmopolitskim i poliglotskim razgovorima s dva brata, vlasnika manufakture, preuzimanjem čamaca na našu prikolicu i puta natrag do njemačko-austrijske granice (davno prije EU). E, tu su počele peripetije; bila je nedjelja, a naš suputnik iz Brodomaterijala propustio je osigurati potrebne špediterske papire za provoz čamac kroz Austriju do ex jugoslavenske granice. Nije bilo prolaza bez plaćanja posebnih taksi ili bez bankarske garancije ili garancije našeg špeditera (ex Transjug) ili novčanog depozita, a ništa od navedenog nismo imali, niti smo mogli pribaviti. Nakon uspješnog moljakanja carinskih službenika, smilovali su se nama "sportašima" i u kombi nam ukrcali jednog "čičicu", koji nas je prepratio do slovenske granice, pri tome hrčući, iako mu je zadatak bio paziti da čamci slučajno ne bi bili iskrcani u Austriji, što bi bio ozbiljan carinski prekršaj.

O tempora, o mores!

I na kraju, poruka za one koji dolaze; da u kreiranje vizija razvoja Kluba uključuju što više članova, da nastave voditi računa o uvijek tradicionalnom socijalnom i empatijskom pristupu, uz poštivanje godinama stvaranih klupskih vrijednosti. Mnogo je vrijednih i zaslužnih ljudi koji su stvarali veslački klub i njegovu povijest i pridonosili njegovom ugledu u gradu i šire (prije svega svojim sportskim uspjesima), ali i njegovoj promociji putem ostvarenih vlastitih afirmacija i poslovnih karijera u društvu. Klub je generacije svih nas odgajao i odgajat će. Neka ostane zdrava i svima otvorena sredina, u koju će svatko uvijek rado doći ili se vratiti, nakon što ruke prestanu biti žuljevite...

Živio nam Veslački klub Jadran!

